

РЕШЕНИЕ

№ 1318

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Петър Милев

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Румяна М. Найденова Въззивно гражданско дело № 20221100513011 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от Д. А. Д. срещу неизгодна част от решение № 10753 от 05.10.2022 г., постановено по гр. д. №16420/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 163 с-в.

С обжалваната част от решението районният съд е признал за установено, че Д. А. Д. дължи на „Софийска вода“ АД следните суми: - общо сумата от 282,66 лева, от които 256,31 лева - представляваща дължима главница за потребена вода от длъжника за имота му на адрес гр.София, ж.к. ****, за период от 01.12.2018 г. до 11.3.2019 г., ведно със законна лихва за период от 30.12.2021 г. /дата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК в съда/ до изплащане на вземането, и сумата 26,35 лева, представляваща мораторна лихва за период от 01.01.2019г. до 05.01.2020г., за които суми е издадена заповед № 1079 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.01.2022 г. по ч. гр. д. № 74354/2021 г. по описа на СРС, на основание чл. 422 във вр.чл. 415 ГПК, чл. 79 и чл. 86 ЗЗД.

Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението в обжалваната установителна част е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Моли се решението в обжалваната част да бъде отменено, а предявените иски да бъдат отхвърлени изцяло. Претендира се присъждане на сторените разноски в заповедното, първоинстанционното исково и във въззивното производство.

В установения от закона срок, въззиваемият „Софийска вода“ АД не е депозирал отговор на въззивната жалба.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата

и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество - неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението. При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правните норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря.

Относно правилността на първоинстанционното решение, въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

За да постанови решението си в обжалваната част, районният съд е приел, че между страните е налице облигационна връзка, а от приетата по делото СТЕ се установява потребеното количество вода и нейната стойност.

Основателността на исковата претенция по чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 198, ал. 1 от ЗВ е обусловена от кумулативното наличие на следните предпоставки (юридически факти), а именно: валидно облигационно правоотношение за предоставяне на В и К услуги в процесния имот и сочения период срещу заплащане на определена цена от ответника; действително предоставяне на услугите в претендираните от ищеца количество и стойност; настъпила изискуемост на вземанията за доставената услуга; липса на плащане на претендираните вземания.

Съгласно чл. 193 от Закона за водите (ЗВ), обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ), при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл. 1, ал. 2 от (ЗРВКУ), водоснабдителните и канализационните (В и К) услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейнобитови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии (населените места и селищните образувания), както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Според дадената в § 1, т. 2, б. „б“ от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието „потребители на В и К услуги“, това са юридически или физически лица – собственици или ползватели на имоти в етажната собственост. В разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (в редакция

– попр., бр. 93 от 19.10.2004 г.; изм. с Решение № 3887 от 28.04.2005 г. на ВАС на РБ- бр. 41 от 13.05.2005 г., в сила от 13.05.2005 г.) е указано, че потребители на услугите В и К са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради – етажна собственост (в този смисъл е и чл. 2, ал. 1 от Общите условия на ищеца). Получаването на тези услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика на В и К системи и от съответния регулаторен орган, които общи условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник – чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата.

При съобразяване на цитираните нормативни разпоредби и на събраните в процеса доказателства се налага извод, че въззивникът е имал качеството потребител на В и К услуги по смисъла на § 1, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ДР на ЗРВКУ и чл. 3, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2, т. 2 от Наредба № 4/14.09.2004 г. през исковия период, тъй като е собственик на имота. Предоставянето на В и К услуги на потребителите срещу заплащане се осъществява от В и К оператори, като в границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност – по арг. чл. 198о, ал. 1 и ал. 2 от ЗВ. В настоящия случай е безспорно, че оператор на В и К услуги на територията на гр. София е ищцовото дружество.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от общите условия на ищцовото дружество потребители на ВиК услуги са собственици или ползватели на имоти. За установяване на това обстоятелство въззиваемият е представил справка от Агенция по вписванията имотен регистър, както и удостоверение от СО, общински приходи, неоспорено от жалбоподателя. Видно от същото, Д. е данъчно задължено лице за водоснабдения имот до 23.03.2019г. /датата на влизане в сила на постановлението за продажба на имота/. Съгласно чл. 11 от ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на облагаемите с данък недвижими имоти. Действително декларирането на имота като собствен пред данъчните власти не поражда последици относно възникването на правото на собственост върху същия. Настоящия спор обаче няма за предмет вещно право върху имот, а качеството собственик е една от предпоставките за основателността на иска. Ето защо, няма пречка за установяване на това обстоятелство, да бъдат събирани и други доказателства освен нотариални актове или други актове за собственост.

Самият въззивник не спори, че до 23.03.2019г. е била собственик на водоснабдения имот.

С оглед разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ОУ и обстоятелството, че Д. е собственик на водоснабдения имот, ѝ придава качеството на потребител, но до посочената дата, както правилно е приел СРС. Ето защо, съдът приема, че е налице валидно облигационно отношение между страните по делото, като неоснователни са възраженията на ответника в тази връзка, развити във въззивната жалба.

Неоснователно е и другото оплакване на въззивника. Видно от приетата по делото СТЕ, на ответника е било доставено твърдяното количество вода. Вещото лице е изготвило експертизата въз основа на документи, които са му били предоставени за целите на

експертизата.

Съгласно СТЕ отчитането на консумацията на вода е по водомери и фактурираното от ищеца отговаря на отчетеното. Отчетените количества вода са фактурирани по утвърдените от ДКЕВР цени за съответния период. Горното налага извод, че по делото е установено, че за процесния период и за сочения обект реално са доставяни В и К услуги и е установен начинът на изчисляване на потребеното количество вода, респективно релевираните в тази насока оплаквания са неоснователни. СТЕ е изготвена от експерт, притежаващи необходимите специални знания из областта на съответните науки, изпълнил е обективно и пълно поставените задачи, като не са налице основания съдът да не даде вяра на същите и да не ги ползва за разрешаване на правния спор, предмет на делото.

С оглед изложеното, съдът намира, че по делото е установено реалното количество доставена вода, като неоснователни са възраженията на жалбоподателя в тази връзка.

Приложима в случая е кратката три годишна давност. Съдът приема, че задълженията имат еднороден характер. Поради еднородния и падежиран характер на задължението за периодични плащания, същите се погасяват с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност по чл.111, б.”в” от ЗЗД. Това следва и от решение от 11.04.2012г. на ОСГКТК на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011г. от 18.05.2012г. Заявлението по чл. 410 ГПК е подадено на 30.12.2021г. Ето защо, погасени по давност са задълженията преди м.12.2018г., както правилно е приел и СРС, поради което неоснователно е и това възражение на въззивника.

По делото не се установи плащане от страна на жалбоподателката. Същата твърди, че има суми за получаване от „Софийска вода” АД, но не представя доказателства за това, нито е направила възражение за прихващане в предвидения от закона срок, респективно не е предприела други процесуални действия. Представено е единствено решение № 3052/12.04.2016г. по гр. д. № 12949/2015г.на СГС, с което е признато за установено, че Д. Д. не дължи на „Софийска вода” посочените в решението суми за потребена вода, поради изтекла погасителна давност, което не може да установи задължение за плащане от страна на „Софийска вода” АД.

Поради съвпадане изводите на двете съдебни инстанции, решението в обжалваната част следва да се потвърди.

По разноските за въззивната инстанция:

Въззиваемия не е претендирал разноски във въззивното производство и не представя доказателства за такива, поради което съдът не дължи произнасяне.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА в обжалваната част решение № 10753 от 05.10.2022г., постановено по гр. д. № 16420/2022г. на Софийски районен съд, 163 състав.

В останалата част първоинстанционното решение като необжалвано е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____